

γκρίνια

γκρίνια κ. **γρίνια**, **η**, ουσ. [<ιταλ. grigna]. **1.** η συνεχής εκδήλωση δυσφορίας ή δυσαρέσκειας με εριστική διάθεση ή με κάποια διάθεση παραπόνου: «σταμάτα επιτέλους αυτή την γκρίνια, γιατί μου 'σπασες τα νεύρα || ό,τι και να σου πάρω, είσαι όλο γκρίνια και ποτέ δεν είσαι ευχαριστημένη». (Λαϊκό τραγούδι: *σαν η γυναίκα ανθίζεται πως το πουγκί στραγγίζει, το πρόβλημα δε λύνεται κι η γκρίνια πάντα αρχίζει*). **2.** (για μωρά) το συνεχές κλαψούρισμα λόγω κάποιας ενόχλησης: «το μωρό ξύπνησε κατουρημένο και είναι όλο γκρίνια || απ' τη μέρα που άρχισε να βγάζει δοντάκια το μωρό, είναι όλο γκρίνια».

- αβάσταχτο κακό της πεθεράς η γκρίνια, βλ. λ. [πεθερά](#).

- η φτώχεια φέρνει γκρίνια, βλ. λ. [φτώχεια](#).

- όπου φτώχεια και γκρίνια, βλ. λ. [φτώχεια](#).

- *πάνω την γκρίνια*, αρχίζω να γκρινιάζω, γκρινιάζω: «λίγο να μην κάνω κάτι καλά, αμέσως πάνει την γκρίνια
- μόλις αργήσω λίγο να γυρίσω το βράδυ στο σπίτι, η γυναίκα μου πάνει την γκρίνια».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας